

PIRATFORTÆLLING

KORTETS EJER

En piratfortælling — bog 4

KURS · PIRATSERIEN

DU 2.5

Niveau: DU 2.5

Kortets ejer

KURS · Piratserien, bog 4 · niveau DU 2.5

Tekst: Jacob Gramm Gren

1. udgave, 2026 · PDF

Udgivet af Dansk Plus · danskplus.dk

ISBN 978-87-85629-03-6

© Jacob Gramm Gren 2026

Må frit printes og kopieres til undervisning. Må ikke sælges.

Kapitel 1: Sortehavn

De havde fulgt den gule prik i ni nætter.

Hver nat lyste den på kortet, lidt længere mod nordøst.

I nat havde den ligget helt tæt på land.

Om morgenen så de byen.

Den hed Sortehavn.

Den lå mellem to grå bjerge.

Husene var små og tætte.

Røgen fra skorstenene stod lige op i den kolde luft.

Omar stod ved styreåren.

Han havde været kaptajn i snart to måneder.

Han vænnede sig ikke til det.

En kaptajn skal se ud, som om han ved besked.

Omar vidste ingenting.

Han havde bare det eneste kort.

Om natten lå han vågen og tænkte på Lars.

Lars havde altid vidst, hvad de skulle.

Eller han havde i hvert fald set sådan ud.

prik: en lille rund plet

skorsten: røret, røgen går op igennem

vænne sig til: langsomt komme til at synes, noget er normalt

"Vi skal have vand," sagde Mateo.

"Og mel. Og salt."

De lagde til ved den yderste kaj.

Tovene blev bundet.

Sejlene blev rullet sammen.

Der lå fire andre skibe i havnen.

Yusuf kiggede længe på dem.

"Der er mange skibe for så lille en by," sagde han.

Oppe på kajen stod en mand og så på dem.

Han råbte ikke, og han vinkede ikke.

Han blev bare stående, indtil de var gået i land.

Sara gik ikke i land.

Hun stod ved rælingen med begge hænder på træet.

Hun var helt bleg.

"Kender du byen?" spurgte Omar.

Sara svarede ikke.

Hun gik ned i lasten og blev der resten af dagen.

mel: *det, man bager brød af*

tov: *et kraftigt reb*

Kapitel 2: Manden i døren

Manden kom hen til dem uden for kroen.

Han var lille og pænt klædt.

Hans frakke var ny.

Hans sko var ikke lavet til en havn.

"Kaptajn Omar," sagde han.

Omar stoppede op.

Ingen i denne by kendte hans navn.

De havde ligget i havnen i under en time.

"Jeg hedder Holm," sagde manden.

"Jeg handler med ting, andre ikke vil sælge."

"Vi har ikke noget at sælge."

Holm smilede.

"Jo, det har I."

Han pegede ikke på skibet.

Han kiggede ikke engang den vej.

Han sagde det roligt, som om det var vejret.

"I har Lars Bjørns kort."

kro: et sted, hvor man kan spise, drikke og sove

frakke: en lang jakke til koldt vejr

handle: købe og sælge

Mateo blev helt stille ved siden af Omar.

Pita trådte et skridt frem.

Holm så ikke på ham.

Han så kun på Omar.

"Kom indenfor," sagde han.

"Jeg giver en kande øl."

"Hvorfor skulle vi det?"

"Fordi jeg vil købe jeres kort," sagde Holm.

"Og fordi I skal høre prisen, før de andre kommer."

Omar kiggede på Yusuf.

Yusuf trak næsten umærkeligt på skuldrene.

De gik med ham ind.

kande: det, man hælder øl eller vand op af

umærkeligt: så lidt, at man næsten ikke kan se det

trække på skuldrene: løfte skuldrene for at vise, at man ikke ved det

Kapitel 3: Tilbuddet

Inde i kroen var der mørkt og varmt.

Der sad folk ved de andre borde.

De kiggede op, da de kom ind.

Så kiggede de ned igen, alle sammen på én gang.

Holm satte sig ved det bageste bord.

Han satte sig med ryggen mod væggen.

Han lagde en pose på bordet.

Han åbnede den ikke.

Han skubbede den bare hen mod Omar.

Posen var tung.

Man kunne høre det på lyden mod træet.

"Det er mere, end skibet er værd," sagde Holm.

"Det er mere, end jeres liv er værd her i byen."

Omar rørte ikke posen.

"Kortet er ikke til salg."

"Alt er til salg," sagde Holm.

"Prisen er det eneste, der ændrer sig."

pose: en blød taske af stof eller papir

værd: hvad noget kan sælges for

Yusuf lænede sig frem.

"Hvad vil du med et kort, du ikke kan læse?"

Holm drak langsomt.

Han satte kanden ned, før han svarede.

"Jeg kan godt læse det," sagde han.

"Det er derfor, jeg ved, hvad det er værd."

"Har du set det?" spurgte Omar.

Holm svarede ikke på det.

Han rettede på sin frakke.

Omar rejste sig.

De andre rejste sig med ham.

Holm blev siddende.

Han kiggede ned i sin kande.

"Kaptajn," sagde han.

"I morgen er prisen lavere."

lænede sig frem: *bøjede overkroppen fremad*

rette på: *gøre pænere med hånden*

Kapitel 4: Sara fortæller

Om aftenen sad Sara alene på dækket.

Der var lys i husene oppe i byen.

Man kunne høre nogen synge et sted langt væk.

Omar satte sig ved siden af hende.

Hun havde mønten i hånden.

Den lå lille og gul i hendes håndflade.

Hun lagde den aldrig fra sig, heller ikke når hun sov.

"Det er byen," sagde hun.

"Den by, jeg spurgte jer om."

Omar huskede det.

Det var det første, hun havde sagt til dem.

"Er I fra byen?"

"Jeg kom hertil for et år siden," sagde Sara.

"Jeg ledte efter min ø."

"Nogen her sagde, at de kunne hjælpe mig."

Hun var stille længe.

Nede i byen slukkede et lys.

Så slukkede et til.

håndflade: *indersiden af hånden*

"Men de ville ikke hjælpe mig," sagde hun.

"De ville have min mønt."

"Til en mand med en høj, sort hat."

"Og du sagde nej."

"Ja," sagde Sara.

"Så satte de mig i en båd uden årer."

"De ville have, at du døde."

"Nej," sagde Sara.

"De ved godt, at jeg ikke kan dø."

Hun lukkede hånden om mønten.

"De ville bare have, at havet holdt på mig," sagde hun.

"Indtil han kom og hentede mig."

åre: en lang stang, man ror en båd med

Kapitel 5: Markedet

Mateo og Pita gik på markedet næste morgen.

De købte mel.

De købte salt og tørret fisk.

De sagde ikke mere, end de skulle.

Men folk på et marked taler.

"Der er kommet mange fremmede," sagde konen med melet.

"Tre skibe på en uge."

"Alle spørger om det samme."

"Om hvad?" spurgte Mateo.

Konen så på ham.

Hun holdt op med at hælde mel i posen.

Så så hun væk.

"Om et kort," sagde hun.

"Køb dit mel, og gå hjem."

"Hvem spørger?"

"Folk med pæne sko," sagde hun.

Hun ville ikke sige mere.

tørret: uden vand, så det kan holde længe

fremmed: en, man ikke kender

hælde: lade noget løbe fra en ting over i en anden

På vej tilbage stoppede Pita.

Han sagde ingenting.

Han pegede bare på muren ved havnen.

Nogen havde tegnet et tegn på stenen med kul.

Det var lille og forkert tegnet.

Det så ud, som om det var lavet i mørke.

Men det var tegnet fra kortets bagside.

kul: sort, hårdt stof man kan tegne og brænde med

tegn: et lille billede, der betyder noget

Kapitel 6: Beviset

Holm kom til skibet om eftermiddagen.

Han kom alene.

Han havde et papir i hånden.

Han spurgte ikke, om han måtte komme om bord.

"Jeg vil vise jer noget," sagde han.

Han lagde papiret på kisten.

Det var gammelt og gult.

Blækket var brunt af alder.

Der var et lille hul i det ene hjørne.

Omar bøjede sig ned over det.

Han læste langsomt.

Han læste det to gange.

Det var en aftale.

Nogen havde solgt et kort.

Nogen havde købt det.

Nederst stod der to navne.

Det ene var et navn, Omar ikke kendte.

blæk: den farve, man skriver med

alder: hvor gammel noget eller nogen er

aftale: når to bliver enige om noget

Det andet var Lars Bjørn.

Omar mærkede det i maven.

Han havde set den hånd før.

Han havde set den skrive i logbogen hver aften.

"Han solgte det," sagde Holm.

"For to hundrede år siden."

"Han tog det bare aldrig med sig."

Han lagde en finger på papiret.

"Kortet er mit," sagde han.

"Det har det været i to hundrede år."

logbog: bogen, hvor kaptajnen skriver hver dag

Kapitel 7: Underskriften

Da Holm var gået, blev de siddende længe.

Ingen rørte papiret.

Det lå midt på kisten mellem dem.

"Er det ægte?" spurgte Mateo.

"Navnet er," sagde Omar.

"Jeg har set hans hånd før."

"Så har han solgt det," sagde Mateo.

"Så er det slut."

"Vent," sagde Yusuf.

Han tog papiret op mod lyset.

Han vendte det.

Han holdt det tæt på øjet.

"Blækket er gammelt," sagde han.

"Papiret er gammelt."

Han lagde det ned igen.

"Men kanten er ikke slidt," sagde han.

"Et papir, der har ligget to hundrede år, bliver blødt i hjørnerne."

underskrift: *ens eget navn skrevet med hånden*

ægte: *rigtig, ikke falsk*

kant: *yderste del af noget fladt*

Han kiggede op på Omar.

"Det her er hårdt."

"Det er aldrig blevet foldet."

Omar tog papiret.

Han lod fingeren løbe langs kanten.

Hjørnerne var skarpe som en ny sejldug.

"Nogen har skrevet det i går," sagde han.

Sara stod i døren til lasten.

"Så ved vi én ting," sagde hun.

"Holm er bange for noget."

"Ellers havde han ikke haft så travlt."

foldet: bøjet om på midten

sejldug: det kraftige stof, sejl er lavet af

Kapitel 8: Kniven

Om natten kom der en om bord.

Pita sov ved lugen.

Pita sov altid ved lugen.

Der lød et brag og et skrig.

Da Omar kom op, holdt Pita en person mod dækket med én hånd.

Det var ikke en mand.

Det var en dreng.

Han var måske fjorten år.

Han var tynd, og han rystede.

Hans jakke var alt for stor.

Der lå en kniv på dækket ved siden af ham.

"Slip ham," sagde Omar.

Pita slap.

Drengen blev liggende.

Han rørte sig ikke, selvom han kunne være løbet.

"Hvem har sendt dig?"

Drengen svarede ikke.

brag: en meget høj, kort lyd

skrig: en høj lyd fra et menneske, der er bange

slippe: holde op med at holde fast

"Ville du dræbe mig?" spurgte Omar.

Drengen kiggede op.

Hans øjne var våde.

"Han sagde, at I ville dræbe mig, hvis jeg ikke gjorde det."

Kapitel 9: Drengen

Han hed Elias.

Han havde ingen forældre.

Han sov i et skur bag kroen.

Mateo gav ham brød.

Han spiste, som om nogen ville tage det.

Han holdt den ene hånd rundt om tallerkenen.

"Holm gav mig penge," sagde han bagefter.

"Halvdelen først."

"Jeg skulle bare tage kortet."

"Og kniven?" spurgte Omar.

"Den var min egen," sagde Elias.

"Jeg har aldrig brugt den."

Han kiggede ned.

"Jeg ved godt, hvordan det ser ud."

"Hvad ville du have gjort med pengene?" spurgte Sara.

skur: et lille hus af træ til ting

halvdelen: den ene af to lige store dele

"Købt en billet," sagde han med det samme.

"Hvorhen?"

"Ligegyldigt hvorhen."

Omar satte sig på hug foran ham.

"I nat viste kortet os noget, der lå tæt på land," sagde han.

"Men det lå ikke her i havnen."

"Hvad ligger der i den næste bugt?"

Elias blev helt stille.

"Hvordan ved du, at der er noget?"

"Fordi Holm ikke er bange for os," sagde Omar.

"Han er bange for en anden."

Elias nikkede langsomt.

"Der ligger et sort skib," sagde han.

"Med grå sejl."

"Det kom for fem dage siden."

"Ingen fra byen går derhen."

Han kiggede op.

"Manden med hatten spurgte om jer i går."

billet: *papir, der giver lov til at rejse*

ligegyldigt: *uden betydning*

på hug: *siddende på sine ben uden stol*

bugt: *et sted, hvor havet går ind i landet*

Kapitel 10: Aftalen

Omar gik op til kroen alene.

Han sagde det ikke til de andre.

Han vidste godt, at han burde.

Han gjorde det alligevel.

Holm sad ved det samme bord.

Han så ikke overrasket ud.

Der stod to kander på bordet, selvom han sad alene.

"Jeg sælger," sagde Omar.

Holm lagde hænderne på bordet.

"Godt. Prisen er stadig—"

"Jeg vil ikke have penge."

Holm blev siddende helt stille.

Hans fingre holdt op med at bevæge sig.

"Hvad vil du så have?"

"Et navn," sagde Omar.

"Manden med hatten. Jeg vil vide, hvad han hedder."

overrasket: uventet glad eller forskrækket

Kroen var ikke stille.

Der var larm og latter og en hund under et bord.

Nogen sang falsk henne ved døren.

Men Holm sagde ingenting i lang tid.

Hans ansigt blev gråt.

Han kiggede mod døren, selvom ingen var kommet ind.

Så kiggede han mod vinduet.

"Ved du, hvad du beder om?" sagde han.

"Nej," sagde Omar.

"Det er derfor, jeg spørger."

Holm drak resten af sin kande.

"Det kan jeg ikke sige højt," sagde han.

larm: meget og grim lyd

falsk: her: ikke rent, når man synger

Kapitel 11: Prisen

Holm tog et stykke papir.

Han skrev et ord.

Han skrev det hurtigt, med ryggen krum over bordet.

Han dækkede papiret med den anden hånd, mens han skrev.

Så skubbede han papiret hen over bordpladen

og trak hånden til sig igen.

Omar læste navnet.

Han følte ingenting først.

Det var bare et almindeligt navn.

Så blev der koldt langs ryggen.

Han havde hørt det navn én gang før.

Lars havde sagt det i de sidste uger, før han døde.

Han havde sagt det, som man siger navnet på en sygdom.

Han holdt papiret ind over lyset og lod det brænde.

Han slap det ned i kanden, da ilden nåede hans fingre.

Holm så på ham uden at sige noget.

krum: bøjet, ikke lige

dække: lægge noget hen over

bordplade: den flade del af et bord

almindelig: helt normal

sygdom: når man er syg

"Kortet," sagde han til sidst.

Omar lagde et sammenfoldet kort på bordet.

Holm foldede det ud med begge hænder.

Han kiggede længe på stregerne.

Han trak vejret ud.

"Tak, kaptajn," sagde han.

Omar gik ud i mørket.

Yusuf ventede ved kajen.

Han stod, hvor lyset fra kroen ikke nåede hen.

"Hvor godt tegner du?" spurgte Omar.

"Godt nok," sagde Yusuf.

"Vi har to dage, før han opdager det."

sammenfoldet: bøjet sammen flere gange

streg: en lang, tynd linje

Kapitel 12: Ud af havnen

De sejlede klokken tre om natten.

Ingen sagde noget, mens de gjorde klar.

Tovene blev løsnet stille.

Sejlene gik op uden en lyd.

Elias stod ved lugen med sin lille taske.

"Han kan ikke blive her," sagde Mateo.

"Ikke efter i nat."

Omar kiggede på drengen.

Han tænkte på en havn og en mand på et dæk
og et spørgsmål, han selv havde løjet om.

"Kan du sejle?" spurgte han.

"Nej," sagde Elias.

"Godt," sagde Omar.

"Så lærer du det."

Drengen sagde ikke tak.

Han satte bare tasken ned og blev stående.

løsne: gøre noget mindre stramt

Sortehavn blev mindre bag dem.

Lysene forsvandt ét efter ét.

Bjergene blev blå og forsvandt til sidst helt.

Sara stod ved rælingen og så mod bugten.

"Det sorte skib bliver liggende," sagde hun.

"Godt," sagde Yusuf.

"Nej," sagde Sara.

Hun vendte sig om mod dem.

"Det bliver liggende, fordi det ikke skal følge efter os."

"Han ved allerede, hvor vi skal hen."

Omar mærkede papiret brænde i hukommelsen.

Navnet stod stadig bag hans øjne.

Han åbnede munden.

Så lukkede han den igen.

Han sagde det ikke til nogen.

Det var hans første rigtige fejl som kaptajn.

— Fortsættes i: Mytteri —

Hele serien er gratis

Hent de andre bøger i serien gratis
som PDF på danskplus.dk.

danskplus.dk

Scan koden, eller skriv adressen i din browser.